

DE RERVM NATVRA VI

verberibus venti versant planguntque per auras. 115
 fit quoque enim interdum <ut> non tam concurrere nubes
 frontibus adversis possint quam de latere ire
 diverso motu radentes corpora tractim,
 aridus unde auris terget sonus ille diuque
 ducitur, exierunt donec regionibus artis. 120

Hoc etiam pacto tonitru concussa videntur
 omnia saepe gravi tremere et divulsa repente
 maxima dissiluisse capacis moenia mundi,
 cum subito validi venti collecta procella
 nubibus intorsit sese conclusaque ibidem 125
 turbine versanti magis ac magis undique nubem
 cogit uti fiat spisso cava corpore circum,
 post ubi comminuit vis eius et impetus acer,
 tum perterricrepto sonitu dat scissa fragorem.
 nec mirum, cum plena animae vesicula parva 130
 saepe ita dat parvum sonitum displosa repente.

Est etiam ratio, cum venti nubila perflant,
 ut sonitus faciant. etenim ramosa videmus
 nubila saepe modis multis atque aspera ferri;
 scilicet ut, crebram silvam cum flamina cauri 135
 perflant, dant sonitum frondes ramique fragorem.
 fit quoque ut interdum validi vis incita venti
 perscindat nubem perfringens impete recto.
 nam quid possit ibi flatus manifesta docet res,
 hic, ubi lenior est, in terra cum tamen alta 140
 arbusta evolvens radicibus haurit ab imis.
 sunt etiam fluctus per nubila, qui quasi murmur
 dant in frangendo graviter; quod item fit in altis
 fluminibus magnoque mari, cum frangitur aestus.
 fit quoque, ubi e nubi in nubem vis incidit ardens 145